

Sygn. akt II K 759/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 08 grudnia 2015 roku

Sąd Rejonowy w Ciechanowie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Małgorzata Domurad- Wilkowska

Protokolant: Zuzanna Federowicz - Bugajewska

przy udziale Prokuratora: Piotra Tyszki

po rozpoznaniu w dniu 08 grudnia 2015r. w Ciechanowie

sprawy:

Ł. J., urodzonego (...) w S., syna G. i B. z domu M.

oskarżonego o to, że:

w dniu 2 sierpnia 2015 roku w miejscowości G. gmina C., będąc uprzednio skazanym za czyn z art. 178a § 1 k.k., znajdując się w stanie nietrzeźwości (0,57 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu) w ruchu lądowym prowadził pojazd mechaniczny - samochód osobowy marki T. (...) o numerze rejestracyjnym (...)

tj. o czyn z art. 178a § 1 i 4 k.k.

ORZEKA:

- oskarżonego **Ł. J.** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, tj. przestępstwa z art. 178a § 1 i 4 k.k. i za to na podstawie powołanych przepisów skazuje go, zaś na podstawie art. 178a § 4 k.k. wymierza mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;
- na podstawie art. 42 § 3 k.k. orzeka wobec oskarżonego środek karny w postaci dożywotniego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych;
- na podstawie art. 43a § 2 k.k. orzeka od oskarżonego świadczenie pieniężne w wysokości 10000 (dziesięciu tysięcy) złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej;
- na podstawie art. 43b k.k. orzeka podanie wyroku do publicznej wiadomości;
- zwalnia oskarżonego od opłaty, zaś pozostałe koszty sądowe w sprawie przejmuje na rachunek Skarbu Państwa.

II K 759/15

UZASADNIENIE

Na podstawie zebranego w sprawie materiału dowodowego Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 02 sierpnia 2015r. funkcjonariusz Wydziału Ruchu Drogowego Komendy Powiatowej Policji w C. - J. S. pełnił służbę w patrolu zmotoryzowanym na terenie powiatu (...). Około godziny 16.25 w miejscowości G. zatrzymał do kontroli drogowej pojazd marki T. (...) o nr rej. (...). Powodem zatrzymania pojazdu do kontroli było przekroczenie

dopuszczalnej prędkości w obszarze zabudowanym o 69 km/h. Kierującym pojazdem był Ł. J.. Jechał on z pasażerką – M. K.. Wracali z M.. Podczas kontroli kierujący został zbadany na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu, które to urządzenie wskazało wyniki 0,54 mg/l (godz. 16.33) i 0,58 mg/l (godz. 16.49) alkoholu w wydychanym powietrzu. Ł. J. oświadczył policjantowi, że alkohol – wódkę spożywał zarówno dzień wcześniej, jak i w dniu kontroli. Ponadto podał, że nie posiada uprawnień do kierowania pojazdami. Ł. J. został ponownie poddany badaniu na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu innym urządzeniem z wynikami 0,57 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu.

(dowód – zeznania świadka J. S. k. 17 akt głównych, k. 14 akt głównych – k. 2 zbioru C, wyjaśnienia oskarżonego k. 22-23 zbioru A, protokoły badania trzeźwości k. 2,3 zbioru A, świadectwo wzorcowania k. 27 zbioru A)

Ł. J. został w dniu 16 grudnia 2010r. skazany prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Sochaczewie w sprawie o sygn. akt VIII K 2005/10 za popełnienie czynu z art. 178a § 1 k.k. Wyrokiem tym wymierzono mu karę 10 miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze po 25 godzin miesięcznie oraz orzeczono w stosunku do niego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 1 roku. Powyższy wyrok uprawomocnił się w dniu 24 grudnia 2010r. (odpis wyroku k.18 zbioru A, karta karna k. 6-8 zbioru A)

Ł. J. został także w dniu 26 lipca 2011r. skazany prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Sochaczewie w sprawie o sygn. akt II K 276/11 m.in. za popełnienie czynu z art. 178a § 1 k.k. Wyrokiem tym wymierzono mu m.in. karę 1 roku pozbawienia wolności za czyn z art. 178a § 1 k.k., karę łączną 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 5 lat próby, orzeczono także w stosunku do niego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 3 lat. Powyższy wyrok uprawomocnił się w dniu 18 sierpnia 2011r. (odpis wyroku k.13-14 zbioru A, karta karna k. 6-8 zbioru A)

Oskarżony ma (...) lat, posiada wykształcenie (...), nie ma żadnego wyuczonego zawodu. Oskarżony pracuje jako (...)na ¼ etatu z wynagrodzeniem 500 złotych miesięcznie. Oskarżony jest żonaty, jego żona nie pracuje. Oskarżony ma jedno dziecko w wieku (...) lat. Na utrzymaniu posiada żonę i syna. Oskarżony nie posiada majątku. Oskarżony był uprzednio wielokrotnie karany. Oskarżony nie był leczony psychiatrycznie ani odwykowo. Był leczony neurologicznie z uwagi na schorzenia kręgosłupa. (protokół przesłuchania podejrzanego k. 22-23 zbioru A, dane osobowo – poznawcze k. 26 zbioru A, karta karna k.6-8 zbioru A, odpisy wyroków k. 13-14,18 zbioru A)

Oskarżony **Ł. J.** w toku postępowania przygotowawczego przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i odmówił składania wyjaśnień w sprawie. Podał jedynie, że nie zgadza się na dobrowolne poddanie się karze zaproponowanej przez Prokuratora. Przyznał się także do popełnienia wykroczenia drogowego tj. przekroczenia prędkości w dniu zdarzenia o 69 km/h. Wskazał, że jechał samochodem, sugerował się nawigacją i nie zwracał uwagi na znaki drogowe informujące o terenie zabudowanym. Zgodził się także na zastosowanie postępowania nakazowego w związku z popełnionym wykroczeniem. (k. 22-23 zbioru A)

Sąd zważył, co następuje:

W ocenie Sądu przyznanie się oskarżonego do popełniania zarzucanego mu czynu nie może budzić wątpliwości. Wina oskarżonego jest bowiem niewątpliwie potwierdzona także innymi dowodami zgromadzonymi w sprawie.

W ocenie Sądu krótkie wyjaśnienia złożone przez oskarżonego zasługują na nadanie im waloru wiarygodności. Oskarżony przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, jak też do popełnienia wykroczenia drogowego polegającego na znacznym przekroczeniu prędkości. Wprost wskazał, że nie zwracał uwagi na znaki drogowe. Treść tych depozycji potwierdzona została zeznaniami świadka – funkcjonariusza Policji J. S. oraz dowodami z dokumentów.

Winę oskarżonego potwierdzają zeznania świadka **J. S.** (k. 17, 14 akt głównych, k. 2 zbioru C) Świadek ten zeznał w sposób logiczny i spójny. Podał w jakich okolicznościach zatrzymał oskarżonego do kontroli drogowej i jaki był powód tego zatrzymania. Wskazał co relacjonował oskarżony na miejscu kontroli. Sąd dał wiarę zeznaniom powyższego

świadka w całości. Zeznania świadka złożone w toku postępowania przygotowawczego, jak i na rozprawie przed Sądem są zbieżne, pokrywają się ze sobą, potwierdzają je także dokumenty w postaci protokołów badania trzeźwości. Sąd nie znalazł podstaw aby odmówić wiarygodności relacji świadka w jakiegokolwiek części. W ocenie Sądu świadek jako osoba zupełnie obca dla oskarżonego, funkcjonariusz publiczny, nie miał jakichkolwiek podstaw aby bezpodstawnie pomawiać oskarżonego i narażać się na odpowiedzialność karną z tego tytułu. Zeznania tego świadka są więc zdaniem Sądu relacją z wydarzeń z przedmiotowego dnia.

Sąd ocenił nadto jako wiarygodne pozostałe dokumenty zgromadzone i ujawnione w sprawie, uznając iż są one jednoznaczne i pełne, a w toku postępowania nie zgłaszano również zastrzeżeń co do ich treści.

Podsumowując analizę materiału dowodowego dotyczącego czynu przypisanego oskarżonemu podkreślić należy, iż w ocenie Sądu wina Ł. J. została w pełni udowodniona, a zgromadzone dowody w sposób kompleksowy i uzupełniający się przedstawiają jednolitą i nie budzącą wątpliwości wersję wydarzeń.

Oskarżony swoim zachowaniem wyczerpał dyspozycję art. 178 a § 1 kk. Sam fakt prowadzenia pojazdu w stanie nietrzeźwości pociąga za sobą odpowiedzialność z tego przepisu, chociażby pojazd był prowadzony prawidłowo i kierujący nie spowodował konkretnego niebezpieczeństwa. Bez znaczenia jest tu także odcinek drogi jaki przejechał oskarżony. Przepis ten penalizuje bowiem prowadzenie pojazdu, nie oznacza to pokonania jakiegos dłuższego odcinka drogi, ale już wprowadzenie pojazdu w ruch i podjęcie jazdy jest równoznaczne z jego prowadzeniem, wystarczy więc już samo ruszenie pojazdem z miejsca.

Oskarżony prowadząc pojazd mechaniczny znajdował się w stanie nietrzeźwości w rozumieniu art. 115 § 16 k.k., bowiem badanie alkomatem wykazało u niego od 0,54 do 0,58 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu. Przepis ten definiuje stan nietrzeźwości jako sytuację, w której zawartość alkoholu we krwi przekracza 0,5 promila albo prowadzi do stężenia przekraczającego tą wartość lub zawartość alkoholu w 1 dm³ wydychanego powietrza przekracza 0, 25 mg albo prowadzi do stężenia przekraczającego tą wartość. U oskarżonego stężenie alkoholu przekraczało wskazaną wartość, a zatem znajdował się on w stanie nietrzeźwości.

Stan nietrzeźwości, w którym znajdował się oskarżony, nie był nadto przez niego negowany.

Oskarżony swoim zachowaniem wyczerpał także dyspozycję art. 178a § 4 kk. Odpowiedzialności z tego przepisu podlega sprawca czynu określonego w art. 178a § 1 k.k., który m.in. był wcześniej prawomocnie skazany za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości lub dopuścił się tego czynu w okresie obowiązywania zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych orzeczonego w związku ze skazaniem za przestępstwo. Z odpisów wyroków (k. 13-14,18 zbioru A) oraz karty karnej (k.6-8 zbioru A) wynika niezbicie, iż oskarżony był uprzednio dwukrotnie karany za czyn z art. 178a § 1 k.k., jednakże w dniu zdarzenia nie obowiązywały go już dwa zakazy prowadzenia pojazdów mechanicznych – orzeczone wyrokami Sądu Rejonowego w Sochaczewie. A zatem swoim działaniem oskarżony wypełnił dyspozycję przepisu art. 178a § 4 k.k.

W niniejszej sprawie nie ulega wątpliwości, iż oskarżony wiedział, iż nie można prowadzić pojazdów mechanicznych w stanie nietrzeźwości skoro uprzednio dwukrotnie był karany za popełnienie takiego czynu.

W czasie popełnienia czynu oskarżony był osobą dorosłą, w pełni poczytalną, nadto doskonale zdawał sobie sprawę z bezprawności swojego postępowania oraz z tego, że nie zachodzi żadna okoliczność wyłączająca bezprawność czynu lub winę. Można więc było od niego wymagać zachowania zgodnego z prawem.

Przy wymiarze kary oskarżonemu Sąd wziął pod uwagę - zgodnie z art. 53 k.k. - szereg okoliczności wpływających na jej wymiar, a zwłaszcza sposób zachowania sprawcy, stopień społecznej szkodliwości przypisanego mu czynu, właściwości i warunki osobiste sprawcy oraz jego sposób życia przed popełnieniem przestępstwa i zachowanie się po jego popełnieniu.

Uznając oskarżonego Ł. J. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu tj. przestępstwa z art. 178a § 1 i 4 k.k. Sąd wymierzył mu na podstawie art. 178a § 4 k.k. karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności.

Wymierzając oskarżonemu karę Sąd wziął pod uwagę przede wszystkim fakt, iż oskarżony był uprzednio dwukrotnie karany za popełnienie przestępstwa z art. 178a § 1 k.k. Mimo uprzednich skazań za jazdę w stanie nietrzeźwym, oskarżony po raz kolejny popełnił taki czyn. Wsiadł za kierownicę samochodu, znajdując się w stanie nietrzeźwości. Mimo uprzednich skazań oskarżony sam dobrowolnie wprowadził się w stan nietrzeźwości i mimo stanu upojenia alkoholem podjął decyzję o prowadzeniu pojazdu. Fakt ten jest znamieny i świadczy, zdaniem Sądu, o nieskuteczności orzeczonych dotychczas wobec Ł. J. karach. Fakt ten jest tym bardziej widoczny, iż oskarżony był karany za przestępstwo z art. 178a § 1 k.k. Mimo tego dopuścił się on czynu będącego przedmiotem niniejszego postępowania. Wszystkie te okoliczności w ocenie Sądu świadczą, że oskarżony jest osobą mającą zupełny brak poważania dla porządku prawnego.

Oskarżony jako osoba dorosła był w pełni świadomy swojego postępowania, można było więc od niego wymagać zachowania zgodnego z prawem. Taka postawa oskarżonego w sposób jednoznaczny wskazuje na jego lekceważący stosunek do wymiaru sprawiedliwości oraz na fakt, iż nie sprawdziła się pozytywna prognoza kryminologiczna postawiona w stosunku do oskarżonego podczas uprzednich skazań.

Dodatkowo należy wskazać na inne okoliczności. Ł. J. jak wykazało badanie na zawartość alkoholu, miał 0,58 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu. Okoliczność ta zdaniem Sądu wpływa na wymiar kary w zakresie jej zaostrzenia. Oznacza ona, iż jego stan nietrzeźwości nie był czymś przypadkowym. Jednocześnie mimo upojenia alkoholem oskarżony jechał samochodem. Poruszał się drogą krajową nr (...), gdzie w G. został zatrzymany do kontroli drogowej. Jak podał policjantowi – wracał z M.. (k. 17 akt głównych) Stąd też uznać należy, iż oskarżony prowadząc pojazd w stanie nietrzeźwości przez tak długi odcinek drogi nie liczył się z innymi uczestnikami ruchu.

Sąd nie znalazł żadnych okoliczności łagodzących w sprawie.

Sąd nie znalazł także podstaw do zawieszenia wykonania orzeczonej kary. Przede wszystkim wskazać należy, iż zgodnie z nowym brzmieniem przepisu art. 69 § 1 k.k. obowiązującym od 01 lipca 2015r. – sąd może warunkowo zawiesić wykonanie kary pozbawienia wolności orzeczonej w wymiarze nieprzekraczającym roku, jeżeli sprawca w czasie popełnienia przestępstwa nie był skazany na karę pozbawienia wolności i jest to wystarczające dla osiągnięcia wobec niego celów kary, a w szczególności powrotowi do przestępstwa. Ponadto § 4 tego samego przepisu stanowi, iż wobec sprawcy m.in. przestępstwa określonego z art. 178a § 4 k.k. sąd może warunkowo zawiesić wykonanie kary jedynie w szczególnie uzasadnionych wypadkach. (także w brzmieniu po nowelizacji ustawy z dnia 01 lipca 2015r.). Oskarżony był uprzednio wielokrotnie karany. W jego karcie karnej figuruje 10 wyroków skazujących (łącznie ze skazaniami za czyny z art. 178a § 1 k.k.). Już z tego powodu niemożliwe jest zawieszenie wobec oskarżonego wykonania orzeczonej kary. W ocenie Sądu w stosunku do oskarżonego nie zaistniał także szczególnie uzasadniony wypadek umożliwiający warunkowe zawieszenie kary, jak też nie ma podstaw do orzeczenia kary łagodniejszej rodzajowo (grzywny lub kary ograniczenia wolności). Mimo dwukrotnego skazania za jazdę w stanie nietrzeźwości, a także ośmiokrotnego karania za przestępstwa w innych sprawach, oskarżony po raz kolejny popełnił przestępstwo. Fakt ten w ocenie Sądu uniemożliwia przyjęcie wobec oskarżonego pozytywnej prognozy kryminologicznej wskazującej, iż mimo zawieszenia wykonania orzeczonej kary zostaną spełnione jej cele, a w szczególności zapobiegnie to jego powrotowi do przestępstwa. Fakt uprzedniego skazania nie spowodował u oskarżonego woli nie wracania do przestępstwa. Powyższe jednoznacznie wskazuje, iż tylko kara bez warunkowego zawieszenia jej wykonania może spełnić swoją rolę. Skoro poprzednio orzekane kary nie przyniosły żadnego rezultatu, trudno uznać, że i w tym wypadku są podstawy do warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności. Oskarżony powrócił na drogę przestępstwa. Ponownie dopuścił się czynu zabronionego. Zdaniem Sądu nie można więc z zachowania Ł. J. wywodzić pozytywnej prognozy kryminologicznej. Mając na względzie uprzednią wielokrotną karalność oskarżonego za popełnienie zarówno takich samych, jak też innych rodzajowo czynów, jak też okoliczności popełnionego przez oskarżonego czynu, Sąd nie znajduje potwierdzenia dla tezy, iż warunkowe zawieszenie wykonania kary spowoduje że oskarżony nie popełni kolejnych przestępstw. Przeczy temu bowiem jednoznacznie zachowanie Ł. J.. Oskarżony

nie tylko prowadził pojazd przez bardzo długi odcinek drogi w stanie nietrzeźwości. Ponadto nie posiadał w ogóle uprawnień do kierowania pojazdami, a także przekroczył dopuszczalną prędkość o 69 km/h. Jak sam podał w swoich wyjaśnieniach – nie zwracał uwagi na znaki drogowe. Zachowanie oskarżonego mogło więc spowodować poważne w skutkach zdarzenie drogowe. Powyższe wskazuje, iż tylko kara bez warunkowego zawieszenia jej wykonania może spełnić swoją rolę. W ocenie Sądu wymierzenie kary z warunkowym zawieszeniem jej wykonania lub kary innej rodzajowo powodowałoby wręcz faktyczną bezkarność oskarżonego. Wymierzając karę z warunkowym zawieszeniem jej wykonania Sąd zobowiązany jest brać pod uwagę dyrektywy sądowego wymiaru kary wskazane w art. 53 kk. W ramach tych dyrektyw należy wziąć pod uwagę potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Zawieszenie wykonania orzeczonej kary nie powinno zaś rodzić w opinii społecznej przekonania, że sprawca przestępstwa pozostał w zasadzie bezkarny. W stosunku do oskarżonego niecelowe pozostaje także wymierzenie kary grzywny skoro oskarżony osiąga dochód w wysokości 500 złotych miesięcznie, a posiada na utrzymaniu żonę i syna, a także wymierzenie kary ograniczenia wolności polegającej na wykonywaniu pracy na cele społeczne skoro oskarżony leczy się neurologicznie z uwagi na schorzenia kręgosłupa. Także kara ograniczenia wolności polegająca na potrącaniu wynagrodzenia nie miałaby zastosowania z uwagi na wymiar etatu oraz wysokość zarobków oskarżonego.

W znowelizowanym art. 42 § 3 k.k., który wszedł w życie z dniem 18 maja 2015r. przewidziano m.in. obligatoryjne orzekanie zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w razie popełnienia przez sprawcę przestępstwa z art. 178a § 4 k.k., chyba że zachodzi wyjątkowy wypadek uzasadniony szczególnymi okolicznościami.

Zważywszy stan nietrzeźwości oskarżonego, oraz fakt jego uprzedniej karalności za popełnienie przestępstwa jazdy w stanie nietrzeźwości i w konsekwencji odpowiadanie w warunkach art. 178a § 4 k.k., Sąd uznał, iż zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych winien być orzeczony wobec oskarżonego dożywotnio. Czyn popełniony przez oskarżonego miał miejsce w dniu 02 sierpnia 2015r., a więc po dniu wejścia w życie znowelizowanych przepisów. W tym miejscu podkreślić należy, iż media szeroko nagłaśniały w dniu wejścia w życie znowelizowanych przepisów i w dniach następnych konsekwencje jazdy pojazdem mechanicznym w stanie nietrzeźwości. Na ten temat prowadzona był głośna kampania medialna mająca na celu upowszechnienie wiedzy o zmieniających się przepisach w społeczeństwie. Dlatego też, oskarżony wsiadając na kierownicę pojazdu w dniu zdarzenia, winien sobie zdawać sprawę nie tylko z tego jakie konsekwencje może spowodować jego zachowanie na drodze, ale także jakie może ponieść konsekwencje prawne swojego czynu. Oskarżony znajdował się w znacznym stanie nietrzeźwości, który wynosił od 0,54 mg/l do 0,58 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu. Nie był to więc przypadkowy stan nietrzeźwości. Oskarżony świadomie wprowadził się w stan nietrzeźwości, prowadził pojazd mechaniczny, będąc uprzednio dwukrotnie skazanym za czyn z art. 178a § 1 k.k. Jechał drogą krajową, wracał z M., został zatrzymany do kontroli w okolicach C.. Nadto znacznie przekroczył dozwoloną prędkość, nie miał uprawnień do kierowania pojazdami i jak sam przyznał – nie zwracał uwagi na znaki drogowe. Oskarżony mógł więc spowodować poważne w skutkach zdarzenie drogowe. Stąd też uznać należy, iż oskarżony nie liczył się z innymi uczestnikami ruchu.

W ocenie Sądu w stosunku do oskarżonego nie wystąpiły żadne szczególne okoliczności, które uzasadniałyby orzeczenie wobec niego krótszego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych. Tym bardziej przemawia za tym uprzednia wielokrotna karalność oskarżonego, w tym dwa razy za popełnienie identycznych czynów.

Biorąc powyższe okoliczności pod uwagę, w ocenie Sądu, tylko dożywotni zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych będzie środkiem karnym adekwatnym do czynu popełnionego przez oskarżonego oraz stopnia jego winy.

Nadto na podstawie znowelizowanego także od dnia 18 maja 2015r. art. 49 § 2 k.k., który następnie został uchylony ustawą z dnia 20 lutego 2015 r. (Dz.U.2015.396) zmieniającej m.in. ustawę kodeks karny z dniem 01 lipca 2015 r., a tą samą ustawą dodano w jego miejsce odpowiadający treścią art. 43a § 2 k.k. – Sąd orzekł od oskarżonego świadczenie pieniężne na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej. Wysokość świadczenia Sąd ustalił na kwotę minimalną 10.000 złotych albowiem w oparciu o znowelizowane w/w przepisy w razie skazania

sprawcy za przestępstwo określone w art. 178a § 4 k.k. sąd orzeka obligatoryjnie świadczenie pieniężne w wysokości od 10.000 złotych do 60.000 złotych.

Zgodnie z treścią art. 43b k.k. sąd może orzec o podaniu wyroku do publicznej wiadomości w określony sposób jeżeli uzna to za celowe, w szczególności ze względu na społeczne oddziaływanie skazania, o ile nie narusza to interesu pokrzywdzonego. Mając powyższe na uwadze, a przede wszystkim nagminność popełniania tego rodzaju przestępstw, Sąd uznał, iż celowym dla osiągnięcia celów kary w zakresie prewencji indywidualnej, a nadto prewencji generalnej, będzie podanie tego wyroku do publicznej wiadomości.

Zdaniem Sądu orzeczona wobec oskarżonego kara pozbawienia wolności i środki karne są sprawiedliwe i słuszne w odczuciu społecznym, spełnią tym samym wymogi prewencji generalnej, jak również stanowią zasłużoną dolegliwość jaka spotka oskarżonego za naruszenie pozostających pod ochroną prawa dóbr. Kara ta i środki karne są również współmierne do stopnia winy i społecznej szkodliwości przypisanego oskarżonemu czynu.

Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. Sąd zwolnił oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych w sprawie.

O kosztach Sąd orzekł mając na uwadze sytuację materialną i rodzinną oskarżonego.

Z tych wszystkich względów orzeczono jak w części dyspozycyjnej wyroku.